

Hotărârea Curții (Camera a patra) din 20 mai 2021 (cerere de decizie preliminară formulată de Corte suprema di cassazione – Italia) – Azienda Sanitaria Provinciale di Catania/Assessorato della Salute della Regione Siciliana

(Cauza C-128/19) ⁽¹⁾

[Trimitere preliminară – Ajutoare de stat – Sectorul agricol – Sacrificarea a animalelor afectate de boli infecțioase – Despăgubirea crescătorilor de animale – Obligații de notificare și de standstill – Articolul 108 alineatul (3) TFUE – Noțiunile de „ajutor existent” și de „ajutor nou” – Regulamentul (CE) nr. 659/1999 – Excepții pe categorii de ajutoare – Regulamentul (UE) nr. 702/2014 – Ajutoare de minimis – Regulamentul (UE) nr. 1408/2013]

(2021/C 278/04)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Corte suprema di cassazione

Părțile din procedura principală

Recurentă: Azienda Sanitaria Provinciale di Catania

Intimat: Assessorato della Salute della Regione Siciliana

cu participarea: AU

Dispozitivul

Articolul 108 alineatul (3) TFUE trebuie interpretat în sensul că o măsură instituită de un stat membru, destinată să finanțeze, pentru o perioadă care se întinde pe mai mulți ani și în cuantum de 20 de milioane de euro, pe de o parte, o despăgubire în favoarea crescătorilor de animale constrânși să sacrifice animalele afectate de boli infecțioase și, pe de altă parte, onorariile datorate veterinarilor liber-profesioniști care au participat la măsurile de reabilitare, trebuie să fie supusă procedurii controlului prealabil prevăzute la această dispoziție în cazul în care această măsură nu face obiectul unei decizii de autorizare a Comisiei Europene, cu excepția situației în care îndeplinește condițiile prevăzute de Regulamentul nr. 702/2014 al Comisiei din 25 iunie 2014 de declarare a anumitor categorii de ajutoare în sectoarele agricol și forestier și în zonele rurale ca fiind compatibile cu piața internă, în aplicarea articolelor 107 și 108 [TFUE], sau condițiile prevăzute de Regulamentul nr. 1408/2013 al Comisiei din 18 decembrie 2013 privind aplicarea articolelor 107 și 108 [TFUE] ajutoarelor de minimis în sectorul agricol.

⁽¹⁾ JO C 182, 27.5.2019.

Hotărârea Curții (Camera a treia) din 29 aprilie 2021 (cerere de decizie preliminară formulată de Tribunal Supremo – Spania) – Banco de Portugal, Fundo de Resolução, Novo Banco SA, Sucursal en España/VR

(Cauza C-504/19) ⁽¹⁾

[Trimitere preliminară – Supraveghere bancară – Reorganizarea și lichidarea instituțiilor de credit – Directiva 2001/24/CE – Măsură de reorganizare a unei instituții de credit adoptată de o autoritate a statului membru de origine – Transferul drepturilor, al activelor sau al pasivelor către o „instituție-punte” – Retransferarea către instituția de credit aflată în reorganizare – Articolul 3 alineatul (2) – Lex concursus – Efectul unei măsuri de reorganizare în alte state membre – Recunoașterea reciprocă – Articolul 32 – Efectele unei măsuri de reorganizare asupra unei cauze aflate pe rol – Excepție de la aplicarea lex concursus – Articolul 47 primul paragraf din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene – Protecție jurisdicțională efectivă – Principiul securității juridice]

(2021/C 278/05)

Limba de procedură: spaniola

Instanța de trimitere

Tribunal Supremo

Părțile din procedura principală

Recurenți: Banco de Portugal, Fundo de Resolução, Novo Banco SA, Sucursal en España

Intimată: VR

Dispozitivul

Articolul 3 alineatul (2) și articolul 32 din Directiva 2001/24/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 aprilie 2001 privind reorganizarea și lichidarea instituțiilor de credit, interpretate în lumina principiului securității juridice și a articolului 47 primul paragraf din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, trebuie interpretate în sensul că se opun recunoașterii, fără nicio altă condiție, în cadrul unei proceduri judiciare pe fond aflate pe rol într-un alt stat membru decât statul membru de origine, cu privire la un element de pasiv de care o instituție de credit fusese lipsită printr-o primă măsură de reorganizare adoptată în acest din urmă stat, a efectelor unei măsuri ulterioare de recunoaștere privind retransmiterea, cu efect retroactiv, la o dată anterioară deschiderii unei astfel de proceduri, a elementului de pasiv respectiv către instituția de credit menționată, atunci când o asemenea recunoaștere conduce la faptul că instituția de credit căreia pasivul îi fusese transmis prin prima măsură își pierde, cu efect retroactiv, calitatea procesuală pasivă în cadrul acestei proceduri aflate pe rol, repunând astfel în discuție hotărâri judecătorești intervenite deja în favoarea reclamantei care fac obiectul aceleiași proceduri.

(¹) JO C 363, 28.10.2019.

**Hotărârea Curții (Marea Cameră) din 12 mai 2021 (cerere de decizie preliminară formulată de
Verwaltungsgericht Wiesbaden – Germania) – WS/Bundesrepublik Deutschland**

(Cauza C-505/19) (¹)

[Trimitere preliminară – Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen – Articolul 54 – Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene – Articolul 50 – Principiul ne bis in idem – Articolul 21 TFUE – Libera circulație a persoanelor – Notificare roșie a Interpol – Directiva (UE) 2016/680 – Legalitatea prelucrării datelor cu caracter personal cuprinse într-o astfel de notificare]

(2021/C 278/06)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Verwaltungsgericht Wiesbaden

Părțile din procedura principală

Reclamant: WS

Pârâtă: Bundesrepublik Deutschland

Dispozitivul

1) Articolul 54 din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen din 14 iunie 1985 între guvernele statelor din Uniunea Economică Benelux, Republicii Federale Germania și Republicii Franceze privind eliminarea treptată a controalelor la frontierele comune, semnată la Schengen la 19 iunie 1990 și intrată în vigoare la 26 martie 1995, precum și articolul 21 alineatul (1) TFUE, citite în lumina articolului 50 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, trebuie interpretate în sensul că nu se opun arestării provizorii de către autoritățile unui stat parte la Acordul între guvernele statelor din Uniunea Economică Benelux, Republicii Federale Germania și Republicii Franceze privind eliminarea treptată a controalelor la frontierele comune, semnat la Schengen din 14 iunie 1985, sau de către cele ale unui stat membru a unei persoane vizate de o notificare roșie publicată de Organizația Internațională de Poliție Criminală (Interpol), la cererea unui stat terț, cu excepția situației în care s-a stabilit, printr-o decizie judecătorească definitivă adoptată într-un stat parte la acest acord sau într-un stat membru, că împotriva acestei persoane a fost pronunțată deja o hotărâre definitivă într-un stat parte la acest acord sau într-un stat membru pentru aceleași fapte ca cele pe care se întemeiază această notificare roșie.